

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Den Danske Rim-Krönike

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Den Danske Rim-Krönike", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 580. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1834_539-txt-shoot-idm1146.pdf (tilgået 06. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Christian den Første.

Jeg var vel kun en Greve-Søn
Men dog af Konge-Stamme,
Som, høi og lav, blev frisk og grøn,
Og Resten er det Samme.
Jeg vidste godt, der skrevet stod,
Skiøndt ei Latin jeg kunde,
At uden Drot er mild og god
Han trives ingenlunde,
Thi eftertragted jeg den Roes
Paa Konge-Stol og Stade,
At ei paa Ære, Liv og Gods
Jeg vilde Nogen skade,
Ei agte, om det faldt mig let,
Til Strængthed Grund at finde,
Men lade Naade gaae for Ret
Og Kiærligheden vinde!
Det samme raader jeg min Æt
I femten Ledd og flere,
Da skal som Bøg i Skoven net
Vort Stamme-Træ florere.
Der staaer og skrevet, som jeg veed,
Skiøndt tit forgiæt, desværre,
At ikkun den som stifter Fred
Er Broder til vor Herre,
Thi lagde jeg paa Fred og Vinn
I alle mine Dage,
Og mens min Æt har samme Sind,
Den Gud skal velbehage!
Dog, Man den Fred kun har paa Jord,
Som Naboer vil unde,
Saa den for Dannemænd i Nord
Kun bliver nogenlunde,
Thi Svensken er paa Krig opsat,
Og snild er han tillige,
Det fik at mærke jeg fuldbrat,
581Jeg skal ei Andet sige!
Det gamle Brev fra *Kalmar*-By
Ham gjaldt ei for en Hægte,
Men sine Feide-Breve nye
Han lærde mig var ægte!
Kong *Erik* sad i *Visby* end,
Der fik han Svenske Gjæste,
Og skiøndt han ikke var min Ven,
Var dog min Hjelp den næste.
Han skrev mig til i al sin Nød,
Jeg skulde ham undsætte,
Thi skikket jeg ham Øl og Brød
Og jævne den Trætte,
Jeg lagde til med Orlogs-Mænd,
Med Bøsse og med Bue,
Og *Gulland* tog jeg smukt igjen,
Mens *Visby* stod i Lue!
Saa ægted jeg i Kiøbenhavn
En faur og fiin Fyrstinde,
Hun Dronning blev til Danmarks Gavn
Som hun var før herinde.
Dorthea hedde den Konge-Brud,
For vore ældste Sønner
Jeg meen, Sanct *Olav* og Sanct *Knud*
Vor Afkom vist belønner:
Vi kaldte op det Helgen-Par,
Som vogter Nørre-Leden,

Og Første-Grøden offret har
Vi saa til Evigheden,
Thi Knud og Olav heden gik
Med deres Helgen-Navne,
Gud lade *Hans* og *Frederik*
Med deres Æt det gavne!
Vor Daatter gav vi Navn fuldgodt,
For hun blev kaldt *Margrethe*,
Og hende fik den Skotske Drot,
Skiøn Medgift vi udredte,
Saa Skotten derved Silke spandt,
Vi var ei pengestærke,
Men satte *Ørkenøer* i Pant
Og *Hetland*, vel at mærke.
Med Svensken kom jeg i Labeet,
582 Det skulde jeg ladt være,
Den lis er falsk, som Man har seet
Ei briste kan, ei bære!
Jeg hyldet blev paa *Møra-Steen*,
Og kront i Upsals-Choret,
Men Eed, som vorder kun til Meen,
Fuldbedre var usvoret!
Engang det kom saa vel i Lag,
Da vi paa Herlyng fundes,
At det blev til et Hoved-Slag,
De deilig overvundes,
Men da jeg foer afsted, paa Ny
At tage dem til Naade,
Paa *Brunkebjerg* ved Stokholms By
De mødte paa en Maade,
Med Snak de holdt mig op en Stund
Og sanked Folk saalænge,
Men slog saa til af Hjertens Grund,
For Retten Sværd fik Giænge.
De tog mig paa det ømme Sted,
Der styrted mange Døde
Af mine Folk og Deres med,
Saa Hjerter maatte bløde,
De skiød mig selv foruden Fals
To Tænder ind i Munden,
Steen Sture var fuldhaard en Hals,
Og jeg var blød i Grunden!
Da de nu gik saa avet om,
Og glemde Dyd og Ære,
Jeg hjemme blev og did ei kom,
Lod hvad de var dem være!
En Valfart gjorde jeg til Rom,
Til Bod for Svenske Reiser,
Og Stads de gjorde, hvor jeg kom,
Ad mig som ad en Keiser,
Og da jeg kom til Pavens Gaard,
Med Gaver som var gilde,
Med Sild og Bergefisk og Maar,
Jeg saae Ansigter milde.
Jeg Herberg fik i Pavens Slot,
Mig roste alle Munde,
Og lærde Mænd beklaged blot
583 At ei *Latin* jeg kunde;
Men Mester *Henrik* var min Tolk,
Beskeed gav han med Ære,
Og hvortil har Man lærde Folk,
Naar Man det selv skal være!
Dog lære kan nu og min Søn,
Om han har Lyst, hver Glose,
For Paven mig, med Aflad skiøn,
Og med den gyldne Rose,

Gav Lov, i Sancte Peders Navn,
At grunde flux herhjemme
En *Studigaard* i *Kiøbenhavn*,
Til Boglig Konst at fremme;
Det er nu skeet til Danmarks Priis,
Og jeg tør nok formode,
At Dannemand skal vorde viis
Med Tiden til det Gode!
For Resten saae Man alt i Fjor
Paa Dansk et Mester-Stykke
I Krøniken, som *Niels* fra *Soer*
Med Vers til mig lod trykke:
Der rimes net om hver en Drot,
Fra *Dan* til mig og *Dorthe*,
Min *Studigaard* det klæ'er ei godt,
Om Resten bliver borte!

At halv tilkiøbs og halv til Arv
Jeg *Holsten* fik alene,
Det blive skal til Danmarks Tarv
Jeg meen, i Tider sene,
Det, som jeg bad ham, Keiseren
Til Hertugdøm ophøied,
Og, for han var min gode Ven,
Han *Ditmarsken* tilføied,
Det Sidste er vel ei saa redt,
Fuldkrye er Marskens Burer,
Saameget Man dog før har seet,
Paa Leilighed Man lurder,
Det gjør vel *Hans* og *Frederik*,
For, efter Keiser-Retten,
Jeg skifted blandt dem hvad jeg fik,
Med Brevet følger Trætten!
